SLADKÝ ŽIVOT

Maisey Yatesová

Zkrocení divokého krále

HARLEQUIN

Maisey Yatesová

ZKROCENÍ DIVOKÉHO KRÁLE

Překlad

Květa Malátová

Milá čtenářko,

svět se mění nenápadně… Pokud jste jedna z mých věrných, které čtou mé knihy už celé roky a uvědomíte si to, budete se mnou určitě souhlasit. Napadlo mě to, když jsem tak uvažoval nad příběhy, které jsem pro Vás vybral tento měsíc. Dokážete si představit, že by před dvaceti roky byla hrdinkou mého příběhu černá židovka plánující oslavy Chanuky (Marcella Bellová: Jak odolat pokušení*…)? Nebo že by bratr hlavního hrdiny žil už léta ve šťastném svazku se svým manželem (Michelle Smartová:* Poslední tři dny*)? Ale, jak už jsem napsal: svět mění. A opravdu jsem zvědavý, čeho se ještě dočkáme. Dorůstají nové generace čtenářek, které chtějí číst o* svém *světě, ne o světě svých maminek a babiček… A tak to má být! S tím „dřívějším" světem z mých knih a tím jejich bude ale vždy představovat spojení to, že* to *nakonec dobře dopadne…, a láska!*

A to je vlastně nejpěknější a nejdůležitější myšlenka tohoto mého malého novoročního poselství, jestli to tak můžu nazvat. Svět se mění, láska zůstává.

Tak si ji užijme!

S láskou
Váš Harlequin

Maisey Yatesová

ZKROCENÍ DIVOKÉHO KRÁLE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Bride for the Lost King

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2021

Překlad:
Květa Malátová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Maisey Yates
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-095-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-096-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-097-4 (PDF)

PROLOG

Vraťme se do minulosti

V květnu 2022 vyšla v edici Sladký život kniha pod názvem *A sežehly je plameny*. Její autorkou byla Maisey Yatesová a šlo o první část dvoudílného fantasy příběhu, jehož druhý díl – který v té době ještě nebyl ani napsán – si právě teď můžete přečíst pod názvem *Zkrocení divokého krále*. Protože od té doby uplynula již docela slušná doba a protože pochopení některých souvislostí není možné bez znalostí peripetií dílu prvního, dovolte mi jeho krátké připomenutí.

Vše se odehrává v pohádkovém lirijském království, ležícím na okraji Temného lesa, což byl sice les skutečný, současně to ale bylo podobenství o zlu, které číhá vždy hned vedle. Hlavním hrdinou byl Alexius de Prospero, Lev z Temného lesa, naděje svého lidu, král lirijský. Na jeho dvoře žila i Tinley Markhamová, dcera nejstaršího rádce jeho otce a dívka, která byla zaslíbena jeho mladšímu bratrovi Dionysovi. Jenže Dionysus zemřel dřív, než se vůbec mohli vzít, což ji přesunulo z kategorie „budoucí princezna" do kategorie „nechtěná chráněnka". Po smrti Dionysa jejich otec, král Darius, abdikoval a z Alexia se stal nový král. Král, který choval k ženě, jež se měla stát manželkou jeho bratra, „nevhodné city".

Původně byli ovšem královští bratři tři. Nejstarším

byl Lazarus, který se měl stát panovníkem, ale už jako dítě se ztratil v Temném lese. V lese, který se stal osudným i Dionysovi. Zatímco ale Lazara unesla zlá moc Temného lesa dva roky předtím, než se Dionysus narodil, nejmladší z bratrů, zhýralý opilec, se do něj vypravil sám, protože chtěl zapůsobit na jakousi ze svých milenek a dokázat jí, že se dokáže postavit démonům, kteří unesli jeho nejstaršího bratra.

Alexius vyrůstal vždy ve stínu obou bratrů. V lirijském království totiž platil zákon, podle kterého mohl nástupníka na trůn vyzvat kterýkoliv z jeho sourozenců k souboji o korunu. A proto lidé Alexia podezírali, že se zbavil jak Lazara, tak i Dionysa, kterého vyprovokoval k tomu, aby do lesa odešel sám. Byl totiž posledním, kdo Lazara viděl. Autorka o tom napsala toto:

Právě si hráli poblíž paláce, a že je něco špatně si (Alexius) uvědomil, až když neslyšel bratrův smích. Zvedl hlavu a spatřil, jak bratrova záda mizí v Temném lese. Jako by ho ta hradba stromů spolkla. Rozběhl se za ním. Běžel tak rychle, jak mohl, ale nikde ho neviděl.

Nikdy se po Lazarovi nenašla ani stopa.

Alexovi bylo tehdy pouhých sedm let, ale hledal bratra s ostatními muži tak dlouho, než vyčerpáním málem spadl z koně.

A potom se tam vrátil další den, po pětačtyřiceti minutách spánku, aby dál pátral. Šel do Lesa a vrátil se živý a zdravý.

Lev z Temného lesa. Nebo zoufalec, který nechal svého bratra zemřít.

A potom, po letech, kdy Temný les málem spolknul i Tinley, se Alexius vypravil to Temného lesa znovu. A setkal se tam s mužem v masce. Nechme opět promluvit autorku:

Nebyl to vlk, byl to muž.

Vysoký muž, obličej skrytý v temnotě.

„Co tu pohledáváte? Z jakého důvodu jste tady?“ zeptal se ho Alex.

„Musím mít nějaký oficiální důvod, když si chci promluvit s vlastním bratrem?“

…

Muž vstoupil do bledého měsíčního světla. Alex na něj zíral, ale nepoznával ho. Muž měl polovinu tváře zjizvenou. Byl stejně vysoký jako Alex, urostlejší, a měl tělo válečníka.

„Kdo jsi?“

„Tos to vážně ještě neuhodl? To vážně trochu kazí celou tuhle scénku. Kdo myslíš, že bych mohl být? Matka mě pojmenovala tak, aby mi umožnila vstát z mrtvých dost dramatickým způsobem. Ačkoli to určitě neplánovala takhle. Upřímně, na odhalení jsem čekal opravdu dlouho.“

„Lazarus.“

„Ano.“

„Jak?“ To byla jediná otázka, kterou dokázal položit. Ostatní zůstaly zachycené v jeho hrdle.

„To není to důležité. To je totiž jednoduché. Předpokládal jsi, že mě něco v Lese zabilo. Každý si to myslel. Ale mě ve skutečnosti unesli, ne zabili.“

„A co tady děláš teď?“

„No, přišel jsem si pro tvou nevěstu.“

Pronesl to s ledabylou arogancí, s jakou mluvil obvykle jen Alex sám. Rozhodně tak nikdy nikdo nemluvil s ním.

„Proč?“

„Abych se ti pomstil.“

„Mně?“

„Ano. Já… tohle místo nesnáším,“ rozhlédl se kolem sebe. „Ne ten les. Nesnáším tuhle zemi. A celé roky jsem ze všech nejvíc nenáviděl tebe. Ani teď nemůžu říct, že bys patřil mezi moje oblíbence.“

„Byli jsme děti," namítl Alex. „Matku zničilo, když jsi zmizel. A otce skoro také."

„A ty?"

„Já nemohl dovolit, aby mě to zlomilo. Musel jsem být králem."

„To je právě to," pokýval hlavou Lazarus. „Myslím, že jsi nakonec dovolil, aby tě to zlomilo. Proto jsem si ji nevzal."

„Koho?"

„Tu tvou milou snoubenku. Sledoval jsem vás z lesa. Bylo jednoduché nalákat tu její kočku mezi stromy, a jakmile tu byla kočka, ona šla za ní. Předvídatelné. Chtěl jsem ji unést. Jenže jsem si něco uvědomil. Pokud jde o tu naši rozepři… ona za nic nemůže."

Od Lazara, který strávil prakticky celý život mezi vyvrženci a vlky v Temném lese, se Alexius dozvěděl ale mnohem více:

„Vychovali mě tak, abych cítil jen nenávist, Alexi. Vychovali mě, abych se vrátil a zničil tě. Ale můj únosce zemřel. A…

Je mi to jedno. Nechci být něčí pěšák. Ani pěšák lirijské koruny, ani jejích protivníků. Existují tajemství naší rodiny, která se ti nebudou líbit. Pravda o tom, jak to bylo ještě předtím, než na trůn nastoupil náš otec. Všechny ty války, ty záhadné smrti v Lese. Proč myslíš, že se od něj lidi drží dál? To není kvůli vlkům."

„To není…"

„Žijí tam lidé. Vyvrženci. Mě unesli jako symbol země, která je utlačuje."

„Ale nepovedlo se jim to."

„Nevyšlo to podle plánu. Ta žena, která byla té noci s Dionysem… do Lesa ho vylákala ona."

„On je…"

„Je mrtvý. Nemám s tím nic společného, tomu musíš věřit. A je to moje vina. Nedokázal jsem se přinutit tě

zabít, stejně jako jeho. Nedokázal jsem unést tu dívku. Miluje tě, a ty miluješ ji. To jsou dary, které já nikdy mít nebudu, bratříčku, protože schopnost milovat mi vzali už velmi dávno. A nahradila ji nenávist, k tobě, k tomuto místu, což je přesně to, co moji únosci chtěli…

Takže se vraťme do lirijského království, jemuž vládnou dva králové. Král země Alexius, který má naději najít štěstí s Tinley, a Lazarus, divoký král tajného království, skrývajícího se uprostřed Temného lesa.

Ještě bych rád upozornil na symboliku, s níž Maisey Yatesová pojmenovala trojici bratří. Král Alexius má jméno po antickém Alexandrovi, jeho marnotratný bratr Dionysus zase po bohu vína a hýření. A třetí, Lazarus, po biblickém Lazarovi, který vstal z mrtvých.

Váš Harlequin

PRVNÍ KAPITOLA

„Který meč si mám vzít s sebou na setkání s tvým bratrem, pane?“ Agnes se kriticky zahleděla na svou sbírku zbraní rozvěšenou po stěně.

Byla přísežnou ochránkyní Lazara, krále tajného království skrývajícího se uprostřed Temného lesa země Liri. Byla by si myslela, že existence lesní říše jen nějaká povídačka pro děti, kdyby ji sem Lazarus nepřivedl, aby to všechno spatřila na vlastní oči.

Tahle podivná země sestávala z vesnice, která vypadala, jako by tu stála celé věky, a hradu ukrytého v nitru skalnaté hory.

Na první pohled to nebylo vidět, ale uvnitř hradu se skrývaly moderní vymoženosti. Nechyběly tu optické kabely internetu, teplá voda a – to bylo pro Agnes nejdůležitější – elektrické vaflovače.

Obyvatelé Temného lesa tu byli v bezpečí. Před okolím je chránily zlověstné zkazky a legendy, které se o lese vyprávěly.

Venku, za hranicemi lesa, se rozkládala říše Liri.

V Liri vládl král Alexius, Lazarův bratr, který si celý život spokojeně žil v královském paláci, zatímco Lazarus se jako malý chlapec zatoulal do lesa a ztratil se v něm. Byli by ho sežrali vlci, kdyby ho na poslední chvíli nezachránil Agamemnon, tehdejší vládce Temného lesa.

Agamemnon v Lazarovi viděl veliký potenciál. Spatřoval v něm budoucí záchranu svého lidu, který

Liriané utiskovali tak dlouho, až ho dohnali na pokraj vyhynutí.

V současnosti nikdo na světě nevěřil, že jejich království vůbec existuje.

A ještě před několika týdny svět netušil, že existuje Lazarus.

Mladý král totiž cestoval pod falešným jménem, a tak nikdo neměl tušení, že je to dávno ztracený princ, kterého považovali za mrtvého.

Lazarus se dlouhá léta toužil pomstít své rodině, která ho podle všeho nijak nepostrádala, když se jako malý ztratil. Vymyslel si za tím účelem plán, jak svému bratrovi ukrást milovanou snoubenku. Doslova ukrást, uprostřed lesa. Ale nakonec si to rozmyslel.

Lazarus svému zachránci a mentorovi Agamemnonovi slíbil, že pomstí jeho lid. Právě tak, jako Agnes přísahala věrnost Lazarovi, tak Lazarus přísahal předchozímu králi. Slíbil, že vrátí lidem z lesa jejich právoplatné místo. Nebyl to totiž Lazarus, Alexius a jejich rodina, kdo měl právo na trůn říše Liri, nýbrž lid stromů. Jenže lidé lesa byli Liriany zabíjeni, postupně oslabeni a zahnáni do lesa. Ale nevymřeli, v lese se jejich národ naopak zase rozrostl.

Agnes nebyla jedna z nich, aspoň ne podle krve. Ale lidem Temného lesa na tom nezáleželo. Ujali se jí, jako se ujímali všech vyděděnců, osamocených a bezradných lidí, kteří potřebovali pomoc.

Jako Agnes.

„Meč si s sebou brát nebudeš, Agnes."

Když Lazarus mluvil tímhle tónem, hlubokým rozhodným hlasem, nikdy se s ním nehádala.

Líbilo se jí, jak vyslovuje její jméno: Achnes. Jako by byla něco exotického a drahocenného – jako achát.

Na druhou stranu obsah toho, co právě řekl, se jí nelíbil ani trochu.

„Nemůžu cestovat bez meče, pane, protože je mou povinností tě chránit. Spojuje nás krevní přísaha."

Zvedla bradu a setkala se s jeho pohledem.

Lazarus byl vysoký, měřil skoro dva metry a jeho ostře řezaná tvář měla výraz anděla pomsty. Nebo tak aspoň vypadala jedna její část. Byly to jizvy, hluboké a ostré, pokrývající polovinu jeho obličeje, které mu dodávaly to nebezpečné vzezření. Oči měl temné a tvrdé jako obsidián a rty se mu křivily do krutého úsměšku.

Rozhodně nevypadal, že by potřeboval něčí ochranu.

Ale v tomto světě, v *jejich* světě, v lese, pokud byl člověk zachráněn před smrtí, přísahal svému zachránci věrnost. Tak přísahala Agnes Lazarovi, když jí bylo pouhých šestnáct let, a její přísaha platila i teď, po osmi letech, které od té doby uběhly.

Spojovalo je něco silnějšího, než je pokrevní pouto. Lazarus riskoval svůj život, aby zachránil ten její, a tak mu teď mu patřila. Její krev i její dech, celý její život, náležely jemu.

Ovšem aby ho mohla účinně chránit a nasazovat za něj život, potřebovala k tomu meč.

„Když půjdeme do paláce s mečem, bude to vypadat jako vyhlášení války, Agnes," poučil ji, jako by to snad nevěděla.

„Je to jen bezpečnostní opatření," opáčila. „Svého bratra ještě moc dobře neznáš."

Ve skrytu duše se jí ulevilo, když ho slyšela mluvit způsobem, který naznačoval, že nehodlá použít násilí a zahájit válku.

Snad se jeho cíl v poslední době poněkud změnil. Dlouhá léta byl odhodlán jednoho dne vyjít z lesa a se zbraní v ruce se pomstít za všechno, co jeho rodina provedla. A z celé rodiny teď už zbýval jen Alexius.

Ten den, kdy se bratři konečně setkali, se schovávala v lese. Čekala schovaná v přítmí s taseným mečem v ruce. Ale k žádnému bratrovražednému boji tehdy nedošlo. Prostě si jen povídali.

Od té doby byly Lazarovy úmysly nejasné. Neměla tušení, co svým jednáním zamýšlí, ať už se to týkalo jeho plánů vrátit se do paláce krále Liri, kam původem patřil, nebo pokud šlo o Alexia.

Kdyby byla Agnes naivní a důvěřivý typ, mohla by si myslet, že Alexius se chce prostě usmířit se svým jediným bratrem, a Lazarovi žádné nebezpečí nehrozí.

Ale ona naivní nebyla.

„No, předpokládám, že dýka…"

„Nechystáme se vést otevřenou válku," přerušil ji. „Pomsta proběhne v tichosti."

Zarazila se.

„Myslela jsem, že ses pomsty vzdal."

„Řekl jsem snad něco takového?"

„Ne, ale… vždyť jsi s Alexiem normálně mluvil. Nabádal jsi ho, aby zůstal s Tinley. A aby ji miloval. Slyšela jsem tě, jak mu to říkáš."

„To je pravda," odpověděl. „To jsem mu tehdy opravdu řekl. Ale teď bude mít před sebou těžkou volbu. Bude se se mnou muset usmířit a uznat mě jako svého krále. V opačném případě bych…"

„*Jeho* krále?"

„Stanu se jediným králem Liri a Temného lesa. Abych našim lidem vrátil to, co jim bylo odepřeno."

„Ale proč jsi mi o tom plánu neřekl dřív?"

„Moje plány nejsou nic po tobě, maličká."

„Přála bych si, abys mi tak neříkal. Dokážu zabít jakéhokoli muže, ať už můj útok očekává, nebo ne. Postavou jsem možná malá, ale jsem smrtonosná."

„To pravda," přikývl. „Smrtonosná, a přitom tak maličká. Ale přestože si tvé práce s mečem velmi cením, Agnes, v tuto chvíli to není to, co potřebuju."

„A co potřebuješ?"

„Přísahala jsi mi věrnost. Cokoli ti přikážu, to splníš. Je to tak?"

„Cokoli, co mi přikážeš, splním," přikývla. „Můj život patří tobě."

Myslela to naprosto vážně.

„Dobře. Nepojedeš se mnou jako bojovnice."

Zmateně zamrkala. „A jako co s tebou mám jet? Když ne tvoje ochránkyně, tak co budu?"

„Budeš moje snoubenka."

Zůstala na něj ohromeně hledět.

Agnes šlo jen stěží nazvat ženou. Její tělo bylo vybroušené do podoby nemilosrdné atletky s vražednými instinkty vycizelovanými léty náročného tréninku. Trénoval ji Lazarus osobně.

Neznala ženské způsoby. Nepřátelila se s ostatními ženami a při pohledu na veselé a pestře oděné dívky jejího věku, žijící v jejich království, se vždycky cítila jako vyděděnec.

Nepatřila nikam.

Nikdy v životě nikam nepatřila.

Lazarus ji zachránil z temné a špinavé pařížské ulice a přivedl ji do Temného lesa. Zneškodnil tehdy pět mužů, kteří ji obklíčili a právě se k ní přibližovali s nemilosrdnou brutalitou a rychlostí.

I když mu byla vděčná, pamatovala si, jak tam tehdy zůstala stát úplně sama.

Sama až na něho.

Byl pěkně oblečený, na sobě měl černé kalhoty a jeho bílá, čerstvě vyžehlená košile – navzdory tomu, co se právě stalo – zůstala čistá.

Jeho oblečení bylo civilizované, ale on sám měl vzhled barbara. Černé vlasy měl ostříhané, jako by si je usekl mečem, široká ramena se taktak vešla do saka a rukávy si vyhrnul až k loktům, takže odkrývaly svalnatá předloktí.

Vypadal děsivě a krásně zároveň, byl její zachránce a zároveň představoval nebezpečí.

Nebyl tu nikdo, na koho by se mohla obrátit. Její otec byl mrtvý. Muži, kteří je přepadli, ho zavraždili. A přestože bezprostřední hrozba byla zažehnána, pro šestnáctiletou dívku, která o životě neví nic jiného, než

co ji naučil otec – profesionální podvodník s pochybným charakterem –, je svět nebezpečné místo. Napadalo ji několik věcí, které by mohla udělat, aby v něm sama přežila, ale do žádné z nich se jí nechtělo.

A tak když se ten nebezpečný válečník otočil k odchodu, vydala se za ním.

„Kam jdeš?“ zeptala se ho.

Nenamáhal se na ni ani podívat. „Zpátky do svého království.“

„Můžu jít s tebou?“

Zastavil se. Pak se otočil a vážně si ji prohlížel.

V tu chvíli ji napadlo, že je to ten nejkrásnější muž, jakého kdy viděla.

„V mé zemi je zvykem, že když jeden člověk druhému zachrání život, pak zachráněný přísahá svému zachránci věrnost a zasvětí mu zbytek svého života. Chtěla bys složit takovou přísahu?“

„A kdo se ptá?“ zeptala se. „Mluvíš, jako bys byl… něco jako král…“

Rty se mu zkřivily neveselým úsměvem. „Přesně tak, jsem něco jako král.“

Agnes si v tu chvíli uvědomila, že pokud s ním půjde, může to znamenat, že jen vymění jedno nebezpečí za druhé. Na druhou stranu jí ten člověk právě zachránil život, takže se dalo předpokládat, že asi nemá v úmyslu ji zabít. A co se týkalo toho ostatního, co říkal, usoudila, že s tím si snad dokáže poradit.

Záhy se ukázalo, že Lazarus je opravdu tím, za koho se prohlásil, a že jeho skutky a očekávání jsou vskutku královské.

Pomohl jí stát se opravdovou válečnicí, ačkoli si myslela, že něco takového pro dívku, jako je ona, vůbec nepřipadá v úvahu. A tak mu přísahala věrnost, jemu a jeho zemi. Kvůli Lazarovi totálně změnila své myšlení i plány do budoucna.

„Budu tvoje snoubenka?“ opakovala zmateně a cítila přitom, že asi narazila na meze své oddanosti.